

שולחן שלמה

המצב היינו מחליטים שזה פסיק רישא, ורק הואיל ואין אנו יודעים בכה"ג הרי זה חשיב כספק פס"ר לשעבר דפליגי בה רבוואתי, ולכן ישתדל לעשותו בערב שבת.

הפריעה מכסה את עור הערלה ועיקר הדם יוצא מעור הפריעה, ועוד יל"ע אם מלו תנוק בלילה או על ידי נכרי שלא כדין, אם גם בכה"ג חייבים עכ"פ למצוץ משום סכנה.

ובנוגע לסימן הלחיצה,⁷ מבלי לדבר על עצם ה"מגן" יש לדעת דנצרך הדם היינו דוקא אם האדים מבחוץ ואז סופו להנקב ולצאת, וכמו"ש רש"י במס' חולין מ"ו ע"ב, והתוס' במס' שבת דף ע"ה ע"א, ולכן גם בזה יש לברר ע"י מומחים אם זה פס"ר או לא.

ויש לתמוה דכמו דלענין רחיצה סומכין על רופאי זמנינו שאין בזה צורך, אף דבגמרא כתוב להדיא דמרחיצין אותו, והרי בכל ניתוח סמכין ארופאים וגם בניתוח באבר המילה ואין מוצצין אחרי הניתוח, וא"כ מאי טעמא מוצצים אחרי המילה בשבת. ועכ"פ נימא שיהיה הידור - בזמנינו - למול סמוך השקיעה או אפילו לדחות למחר מפני הספק, אך אפשר דכיון דלדעת הרופאים אין צורך במציצה, תו הו"ל מקלקל בעלמא וממילא אין לחוש הרבה לכך.

ב. ומוצצין. ובמ"ב ס"ק ב' כתב דאע"ג דהוי חובל מ"מ כיון דהוי סכנה לולד כשלא ימוץ הדם לפיכך מוצצים בשבת, ע"כ. ויש להקשות דא"כ בכל נתוח של עור באצבע או במקום אחר למה אין מוצצין, ושמא רק באבר זה הוי סכנה בלא מציצה וכדאיתא בספרים.

ב. ב. שם. צ"ע דכמו שבניתוח סומכין על גוי אמאי לא נעשה את המציצה על ידי גוי שאפשר לסמוך עליו, ובפרט אם עושין על ידי זכוכית הרי הכל נראה לעינים ועכ"פ אם יש גוי לפנינו האיק מחללים שבת עבור המציצה, ומוכח שהמציצה היא קצת חלק מהמצוה.

ובענין המציצה צריך עיון בכו"כ דברים, ראשית במל ולא פרע וצריך לעשות הפריעה אם צריך גם למצוץ כיון שחותך עור הפריעה, ובפרט שבלא"ה עור

ד. ובשולי הדברים כתב מרן זללה"ה: כל דברי הם רק בצבת רגילה.

ה. ועיין בתפארת ישראל - שבת פ"ט כועז אות א' - שנתקשה ג"כ בדבר, וכתב דהרופאים אף סוברים דאפשר שיסתכן ע"י המציצה, עיין מש"כ שם באורך, ובסו"ד העלה דמ"מ אין לנו אלא דברי חז"ל.